

Tóth Eszter

A toronyba zárt herceg

Tóth Eszter

A TORONYBA ZÁRT HERCEG

HELMA Kiadó 2025

© Tóth Eszter 2025

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-964-1

Borító: Martinák Csaba

Szerkesztő: Kozma Réka

Korrektor: Koós Patrícia

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek Tóth Eszter szerzőtől:**

- A toronyba zárt herceg – 2025
- Tündértükör - 2024

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu.**

Nyomdai kivitelezés:
BOOKS FACTORY Sp. z o.o.
ul. Cukrowa 22
71-004 Szczecin
Poland

Prológus

Három évvel korábban

Az árnyak gúnyos táncukat járták a falon. Tary torkát epe marta, ahogy szemével követte a mozgásukat. Próbálta felidézni a gyermekkori játékokat, amikor az árnyékok hős lovagokká, vérszomjas sárkányokká és hamisan éneklő dalnokokká váltak. Ám nem lelte őket.

Azóta a bizonyos nap óta mindenhol csak Sarikát látta. A szolgálólány mosolyát, ügyes kezét, ahogy a reggelit készítette vagy a kandallóban lobogó tüzet rakta meg. Cukros, mézes illatát beitták a falak, és fojtogatták Taryt. Az otthonos képek minden átmenet nélkül csaptak át borzalommá. Látta a lány vonagló testét a kötél végén. Hallotta élettelen teste puffadását, amint az apja levágta őt a fáról.

A rettenetes képek sorra emésztették fel a szép emlékeket arról, amikor még azt hitte, Sarika a barátja. Amikor ők ketten voltak itt a toronyban. *De egy barát sosem árul el!*

A fiú torkából szaggatott sóhajtás szakadt ki. A szolgálólány hiánya fájt és égetett egyszerre. Akárcsak az apja ígérete, hogy hét napnál tovább nem hagyja őt magára.

A magány ezen a jeges estén olyan erővel fojtogatta, hogy alig kapott levegőt. Az áthatolhatatlan sötétségben is látta a toronyszoba ajtaját, amely már hetedik napja zárva maradt.

Az apja ma sem jött el.

Egy újabb nap telt el egyedül. És ez már mindig így lesz. Tary addig lesz ide bezárva, míg meg nem öregszik és végül meg nem hal. Magányosan. Úgy, hogy senki sem fog emlékezni rá. Az emberek azt sem tudják, hogy létezik.

Sarika után az apja nem engedhet ide több embert. Tary ezt megértette. Megtanulta a leckét. Nem bízhat senkiben.

Csak apa óvja őt. Ő képes megtenni a legborzasztóbb dolgokat a biztonságaért. De akkor miért nem jött el? Mert hiába szereti Taryt, valójában csak nyűg a számára. Egy haszontalan fiú, akivel csak a baj van. Mi értelme akkor mindennek?

Tary keze görcsösen mart a kés hideg nyelére. A mozdulat, amelyet már napok óta odázott, most olyan természetesen jött. A kés, amelyet kínosan került a tekintetével, most jólesően simult a tenyerébe. A nyelv nyugtatóan hűtötte izzó bőrét. Még utoljára körbejáratta tekintetét a toronyszobán. Reménytelenül keresve egy apróságot, amely gyógyírt nyújthat a lelkében lángoló kétségbeesésre.

Ám nem talált semmit. A bútorok csak élettelen fadarabok voltak, a polcon sorakozó kötetek papírhalmazok. Az árnyak pedig pusztá sötétség.

Meglepő módon egyáltalán nem félt. Pedig életének tizenhárom éve alatt alig jutott eszébe a halál, most azonban ezen a magányos órán, miközben a kés élet a csuklójához nyomta, a túlvilág melegnek és hívogatónak tetszett. A sötétség pedig valódi barátként ölelte magához.

A túlvilágon egy fiú köszöntötte. Vonásai elmosódtak, Tary hiába igyekezett, nem tudta kivenni őket. Ahogy az ismeretlen fölé hajolt, csak smaragdzöld szeme rajzolódott ki előtte.

Egy puha tenyér simult sebesült csuklójára, majd kellemes melegség járta át minden tagját. Tary szerette volna megkérdezni tőle, hogy találkozhat-e az édesanyjával, ám ajka elzsibbadt, szemhéja lassan lecsukódott. Ismét ráborult a meghitt sötétség.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, minden tagját lehúzta a kimerültség. Az ablakokon hideg fény áradt be, kiemelve a toronyszoba minden ismerős zugát.

Tary torkából erőtlen kiáltás tört fel, ahogy rázúdult a felismerés: *Még mindig itt vagyok!* Vállát rázta a zokogás, a könnyek végigcsorogtak arcán. Még ahhoz is fáradt volt, hogy letörölje őket. Aztán egy erős, határozott kéz megragadta, és magához vonta. Tary orrát borsmenta és viasz illata csapta meg.

– Apa! – kapaszkodott a férfi kabátjába, amely még nyirkos volt a kinti, téli levegőtől.

– Taridian! – Solta király erős basszusa megbicsaklott. – Megjlesztettél.

– Miért nem hagytál meghalni? Már elég volt...

– Nem hagyatsz el engem! – A férfi még erősebben szorította magához. – Hallod, kisfiam? Nem engedem!

Az ölelése már szinte fojtogató volt, a férfi keze reszketett, a szíve összevissza kalapált a mellkasában. Tary mégis jól esően simult a karjaiba. Könnyei lassan elapadtak, zokogása elcsitult. Mert itt volt a bizonyíték, hogy az édesapja szereti és szüksége van rá. Nem teheti meg, hogy fájdalmat okoz neki.

Azon a reggelen megfogadta, hogy soha többé nem kísérli meg eldobni az életét. A fiúról, akit odaát látott, nem szólt. Megnyugtatta a tudat, ha mégis eljön az ideje, akkor valaki vár rá a túloldalon.

1. fejezet

Tary ujjai elzsibbadtak, olyan erővel szorította a látcsövet. A lélegzetét is visszafojtotta, a szíve torkában dobogott, miközben kihajolt a torony ablakából.

– Mi az ördögöt csinál ez a bolond madár? – motyogta az orra alatt.

Mióta a sólyom megjelent a völgyben, folyton a reptét figyelte. A ragadozómadarak a bigullik, az erdőben élő nagy-macskaszerű lények kedvenc csemegéi közé tartoztak, amennyiben sikerült elkapniuk őket, de így is elég ritkán lehetett velük találkozni a Harmat-völgyben. Persze az is lehet, hogy nem is sólyom volt a levegőben cikázó madár.

Bárcsak apa végre megszerezné azt a madárhatározót!

Tary imádta a madarakat, már évek óta rajongva leste őket, rajzokat készített, és számon tartotta a családokat, akik visszajártak és fészket raktak a környező fákon. Madarakon és a bigullikon kívül más élőlény nem is járt a környéken.

Ma délelőtt viszont olyan vijjogásra figyelt fel, amit még sosem hallott. A titokzatos, szürke tollú madár az elmúlt órákban legalább százszor megkerülte a tornyot, hol közeledett, hol pedig távolodott. Néha félő volt, hogy nekiütközik a varázsfalnak, ami búraként vonta körbe a tornyot. Tary remélte, hogy a madár nem lesz ilyen ostoba.

Letette a távcsövet, és visszafordult a rajzhoz, amin az elmúlt órán dolgozott. Próbálta visszaadni a madár alakját, csőrének vonalát, de nem volt egyszerű az állandóan mozgásban lévő állatot papírra vetni. De nem zavarta. Kellemes izgatottság lett úrrá rajta, ahogy az előtte álló kihívásra gondolt.

A toronyszoba falait már beborították a rigók, cinkék,

fácánok, fülemülék képei, sőt, néhány bigulli is sorakozott ott. Tary örült, hogy végre valami újdonságot örökíthet meg. Ez az ezüst tollú madár a hegyes csőrével és hosszú karmaival pedig igazán különlegesen fog mutatni a falon. *Majdnem biztos, hogy sólyom* – gondolta a fiú, miközben arrébb fújta a szemébe lógó barna tincset. *Az egyik regény is pontosan ilyennek írja le.*

Tary egész belemerült a munkába, csak a fekete szénvonalak, a szürke és barna festékek árnyalatai léteztek számára, amikor ismét megütötte a fülét a vijjogás. Felkapta a fejét, mert a hang szokatlanul közélről érkezett. A madár most pont az ablak előtt cikázott, olyan közel, hogy Tary ki tudta venni a fekete pöttyöket a hasán.

– Menj innen! – szólt oda neki, ám az állat ahelyett, hogy hallgatott volna rá, irányt váltott, és teljes sebességgel egyenesen a nyitott ablak és Tary irányába suhant. A fiú józan esze ugyan tudta, hogy a madár nem juthat be a toronyba, mégis ösztönösen a földre vetette magát.

A torony spalettái nagy csattanással csapódtak a falhoz. Tary beverte a fejét az asztal sarkába, ahogy fel akart pattanni, a rajzeszközei a földre potyogtak. A fájdalom végignyilallt a bőre alatt, szemét könny futotta el. Sajgó fejét masszírozva fordult az ablakhoz, arra készülve, hogy a torony tövében egy élettelen tetemet pillant meg. De még fel se tápászkodott, amikor ismét meghallotta a hangot. A vijjogás ezúttal panaszosnak tűnt.

Tary megdermedt, nem kapott levegőt, ahogy a toronyszoba padlóján bukdácsoló madárra pillantott. *Bejutott a toronyba!*

Tary képtelen volt megmozdulni, úgy érezte magát, mint akit leforráztak. *Ez lehetetlen! Lehetetlen! Lehetetlen!* Azonban hiába ismételte perceként át, a madár továbbra is ott hevert néhány lépésre tőle a kőpadlón. Ilyen közélről már tökéletesen ki tudta venni tollazata sötétszürke és hófehér

árnyalatait, és arany szemét, amit éppen rászegezett. Éles csőre enyhén szétnyílt, és hevesen szedte a levegőt. Egyik hatalmas szárnya furcsa szögben lógott az oldalán. A madár a következő pillanatban felemelkedett, de a szárnya ólmos súlyként visszahúzta, és nagy puffanással esett a földre.

Megsérült.

Tary a döbbenettől még mindig képtelen volt megmoc-canni. Ez hogy lehetséges? Hisz a varázsfalon senki sem juthat át. Hogy került mégis egy eleven madár a toronyba? Képtelenség. A tornyot az apja vérével kevert varázsfallal zárták le, amin senki más nem juthatott át. Ez a madár mégis itt volt. *Lehetetlen.*

A sólyom még párszor megpróbált felemelkedni, de végül feladta, és behúzódott a Tarytól legtávolabbi sarokba, onnan pislogott fel rá.

Tary lassan kezdett magához térni, és megbarátkozni a gondolattal, hogy társasága akadt. Hogy hogyan, azzal majd később fog foglalkozni. A madár megsérült, így segítségre volt szüksége.

– Jól van – szólalt meg óvatosan, és lassan az állathoz lépett, majd leguggolt elé. – Nem kell félned tőlem. Segíteni szeretnék.

Kinyújtotta a kezét, hogy megvizsgálja a sérült szárnyat, mire a madár éles csőrét azonnal a tenyerébe mélyesztette. A fájdalom végignyilallt a fiún, és vörös vér serkent a sebből. Tary, tőle szokatlan módon elkáromkodta magát. Hirtelen már nem is sajnálta annyira a bestiát. De akkor is segíteni fog, még ha szét is cakkozza a kezét ez a kis dög.

Ekkor léptek döngése ütötte meg a fiú fülét. Taryt leverte a víz. *Apa az!*

Nem is gondolkozott, lekapta a karosszékre dobott kötőst, és a madárra borította. A sólyom éles rikoltásokkal tiltakozott, de Tary nem törődött vele. Vigyázva, hogy a tehetetlenül lógó szárnyat ne bántsa, felnyalábolta a madarat,

átsietett vele apró hálófülkéjébe, és óvatosan betette a ruhásszekrénybe.

– Könyörgöm, maradj csendben! – szabadította ki a madár fejét, aki sértődötten meredt rá arany szemével. – Különben apa biztos kitekeri a nyakadat.

Azzal a fiú becsapta a szekrény ajtaját, ugyanabban a pillanatban pedig a toronyszoba ajtaja kitárult, és megérkezett Solta király, Muriana uralkodója és Tary édesapja.

2. fejezet

– Hogy van a kedvenc fiam?

Solta király erdőillatot hozott magával, mint minden nyári napon, amikor meglátogatta Taryt. Utazókabátját az ablak melletti rajzolószékére dobta, lesodorva a fiú néhány vázlatát. Tary már megszokásból lépett oda, és szedte össze a papírokat, majd a sólyomról készült rajzokkal lefelé tette őket vissza a kupac tetejére. A szíve mindvégig hevesen kalapált, ahogy a szekrényében gubbasztó madárra gondolt.

Óvatosan apjára sandított. A férfi közel kétméteres alakja betöltötte a szobát, majd helyet foglalt a kandalló előtt álló karosszékben, és kinyújtózta hosszú lábait. Ujján a Ravinne család gyűrűje vérvörösen felizzott a tűz fényében. Éles smaragdzöld szemét Taryra szegezte.

– Mi az, kisfiam? Nem is örülsz öreg apádnak?

– Dehogynem örülök! – lépett közelebb Tary, majd doboló szívvel leereszkedett a férfi melletti zsámolyra. Apja tekintete egy pillanatra sem eresztette, úgy meredt rá, mintha egyenesen a fejéből akarta volna kilopni a gondolatokat. Amikor így nézett rá, Tary elméjében néha megfordult az a lehetetlen elképzelés, hogy apja gondolatolvasó képessége talán mégsem lett semmivé a legidősebb fia születésével, de gyorsan el is hessegette ezt a képtelen ötletet.

– Milyen napod volt? – kérdezte inkább. Remélte, hogy hangját a szokott érdeklődés itatta át, nem hallatszódott ki belőle a feszültség. Solta királynak, bár közel húsz éve elvesztette varázserejét, különleges érzéke volt ahhoz, hogy kiszagolja a hazugságot. Tudta, a fia mikor hanyagolta el a tanulmányait, vagy mikor füllentette, hogy kitakarította a hálófülkét. És Sarikáról is azonnal tudomást szerzett.

De Tary nem akart a lányra gondolni. Az utolsó

szolgájával történtek miatt sem hagyhatta, hogy apja tudomást szerezzen a sólyomról. Lehet, hogy csak egy madár volt, ráadásul nem is hétköznapi, de Tary biztos volt benne, hogy az apja egy percig sem habozna, hogy elpusztítsa. Ahogy a gyönyörű élőlény élettelen testére gondolt, szívét megkeményítette az elhatározás. *Apa nem szerezhet tudomást a madárról!*

Fia kérdésére a férfi nem válaszolt azonnal. Tary visszatartotta a lélegzetét, igyekezett ellazítani az izmait, és úgy nézni rá, mint bármelyik másik nap. Így ültek ott óráknak tűnő percekig, majd apja egyszer csak hátradőlt a székén.

– Mi jár a fejedben?

Tary meglepetten pislogott.

– Öhm, semmi fontos.

A férfi még pár pillanatig fürkészte, de aztán a válla lassan ellazult. Tekintetével eleresztette a fiát, aki végre ki merte engedni tüdejéből a levegőt. Apja azután tömören beszámolt a napjáról, ami tartalmazott néhány kitüntetést és tanácskozást. Tary úgy tett, mintha érdeklődve figyelne, de életében először alig várta a percet, hogy apja felálljon, és magára hagyja a következő három nap erejéig. Közben hevesen imádkozott, hogy a madár csendben maradjon.

– Palladin egy újabb ispotály felállítását kérvényezte, egyserűen nem érti meg, hogy a jelenlegi kényes helyzetben nincsen rá pénz.

Ez a mondat kizökkentette Taryt a néma fohászkodásból. Meglepte, hogy apja szóba hozta a fivérét, annyira ritkán beszélt róla.

– Egy ispotály felállítása nagyon nemes cselekedet – jegyezte meg óvatosan. Apja elégedetlenül felhorkant.

– Hadban állunk, fiam. A fivérének koronahercegként inkább a tanácskozásokkal és a hadsereg fejlesztésével kéne foglalkoznia.

– Mint gyógyító, neki biztos ez is fontos.

Ugyan még sosem találkozott a fivérével, Tary tudta, hogy a király legidősebb fia, Muriana koronahercege ugyanúgy különleges varázserővel rendelkezett, mint a Ravinne család összes tagja. Apjuknak a gondolatolvasó képesség jutott, míg Palladin gyógyítóképességgel bírt. Ugyan az átlagos varázshasználók közül is többen tehetséges gyógyítók voltak, ám fivére képessége sokkal erősebb formát öltött. Apjuk azt mesélte, Palladin egyetlen érintéssel képes volt sebeket összezární, vagy kigyógyítani valakit a lázkból. A Ravinne családban mindig is különleges formában jelent meg a varázskéesség, amely a közemberek között a mai napig ritkaság számba ment.

Bár sose látta, sose beszélt vele, Tary mindig úgy képzelte el bátyját, mint az ispotályokban serénykedő, a betegek és haldoklók fölé hajoló jótét lelket. Apjuk azonban a legtöbbször elégedetlenül nyilatkozott idősebbik fiáról, aki még az első házasságából született. Tary szavaira most is csak legyintett.

– Az uralkodás általában nem fér össze a nemeslelkűséggel, Taridian.

– Talán Palladin másfajta uralkodó szeretne lenni.

Apja szeme megvillant.

– A te korodban én is erre vágytam, de eljön az a pont, amikor kénytelen vagy tudomásul venni, hogy egy országot vezetni egyet jelent a nehéz döntések meghozatalával. A Ravinne dinasztia mindig is erővel kormányozta ezt az országot. Egy uralkodónak az a feladata, hogy irányítson, döntéseket hozzon. A legtöbbször olyanokat, amikhez másnak nem fűlik a foga.

– Mint a háború Ronellával?

Közel húsz éve álltak hadban a szomszédos királysággal, annak ellenére, hogy a koronaherceg anyja, Sybill királyné onnan származott. De a nő halála után Ronella felrúgott minden addigi paktumot, ami a békét szolgálta, és

megtámadta szomszédját. A szomszéd királyság említésére a férfi elégedetten elmosolyodott.

– Pontosan. Ronella egy posvány. Nekünk pedig meg kell védenünk magunkat. A mi családunk az egyetlen, aki megállíthatja annak a mágiaimádó nemzetnek a terjeszkedését. Szerencsére a hadseregünk erősebb, mint valaha. Gondoskodtam róla.

– Én is segíthetnék – vetette fel óvatosan Tary. Apja szeme dühösen megvillant. Tary behúzta a nyakát. Nagyon ritkán szedte össze a bátorságát, és talán nem ez volt a legmegfelelőbb pillanat, de ha már belekezdett, kalapáló szívvel folytatta:

– Már annyi év eltelt, apa. Esetleg ha nevet változtatnék, és messze küldenél a palotától, akkor...

– Ezt már megbeszéltük, Taridian.

– Tudom, de elküldhetnél olyan helyre, ahol ritkán jársz, így fel se tűnne senkinek, hogy hasonlítunk. Betéve tudom az összes törvényt, az egész ország térképét, minden település nevét. Hasznos lehetnék a számodra.

– És mi történne, ha elszólnád magad? – Apja metsző szavai egész Tary szívéig hatoltak. – Ha barátságokat kötnél, és aztán a bizalmadba fogadnál másokat? Tényleg azt hiszed, hogy titokban lehet tartani, hogy a fiam vagy?

– Nem árulnám el senkinek!

– Most még ezt mondod. Könnyű ilyesmiket állítani, amikor itt vagy távol minden veszélytől. De a világ tele van agyafűrt gonosztevőkkel, akik csak arra várnak, hogy megszerezzék a titkaidat, és ellened fordítsák. A te titkod pedig túl veszélyes ahhoz, hogy napvilágra kerüljön.

– Nem hiszem, hogy a világon csak elvetemült emberek vannak.

Apja keserű mosolyra húzta a száját.

– Pedig így van. Ismerlek, fiam, okos és értelmes vagy, de elég lenne pár kedves szó, és könnyedén megtévesztenének.

Mondjuk egy csinos lány. Erre már volt is példa a múltban, nem igaz?

Tary torka elszorult, és lesütötte a szemét. *Ne gondoldj Sarikára!* Ám hiába. Apja váratlan szavaira a szégyen régi ismerősként hívta elő a lány alakját. Több mint három éve már annak, hogy a lány volt a kirendelt cselédje. Amikor még Tary túl fiatal volt, hogy ellássa magát, az apja cseléd-lányokat hozatott a toronyba. Talált egy vérmágust, aki készített egy nyakláncot, benne a király vérével, és a lányok így be tudtak jutni a toronyba. Sarika volt az utolsó. Az egyetlen, akit Tary a barátjának tartott. Az egyetlen, akit a bizalmába fogadott, és beavatta a titkába. És a lány elárulta. Kész szerencse, hogy az apja résen volt, és még időben megakadályozta, hogy a szolgáló másoknak is elmondja Tary titkát. Az a családjára nézve végzetes következményekkel járt volna.

Tary összerezsent, amikor apja hatalmas keze megszorította a vállát.

– Látod, fiam? Ilyen könnyen kicsalhatják a titkodat, és talán észre sem vennéd. És mindketten tudjuk, mi történne akkor.

– Igen – suttogta Tary. A kéz ismét megszorította, egy lehetnyit erősebben.

– Tudom, hogy hatalmas áldozatot kérek tőled. Palladin a koronaherceg. Egy nap az ő feladata lesz átvenni a trónt. A te feladatod pedig, hogy itt maradj biztonságban a toronyban. Értem. És a családjáért. Az országért. Ugye szeretsz annyira, hogy ezt megtegyed értem?

Tary bólintott.

– Igen, apa. Bocsáss meg.

– Megbocsátok, de többet ne halljak ilyen ostobaságot. Most pedig nézd, mit hoztam neked, ha jól emlékszem, már hetek óta ezért rágod a fülemet.

Tary azonban a régóta áhított madárhatározónak se

tudott most szívből örülni, csak merev mosollyal megköszönte, és próbált lelkesedést mutatni, amikor a színpompás rajzokat pörgette az ujjai alatt, de a gondolatai leragadtak az előbbi beszélgetésnél.

Nem először hallotta ezeket a szavakat különböző szép csomagolásban az apja szájából. Tisztában volt vele, hogy ő herceg. Torony ide vagy oda, de ő Muriana legifjabb hercege, Taridian a Ravinne dinasztiából, és ezzel kötelességek járnak. Bizonyos napokon viszont ez a kötelesség túl nagy teherként nyomta a vállát.

Volt alkalma többször elolvasni a királyság törvénykönyvét, ismerte Muriana összes törvényét, de az első minden alkalommal kegyetlenül szembe köpte: *"Muriana trónján csak varázserővel bíró család ülhet. Amint bármely tagja varázslat nélkül születik, a család megfosztatik minden jogától, és kiűzetik az országból."*

Gyűlölte. Mert ez a törvény fosztotta meg őt a normális élettől. Neki ugyanis apjával és bátyjával ellentétben nem volt varázsereje.

3. fejezet

Az apja kivételesen vacsorára is maradt. Tary máskor ugrált volna örömében, de ma csak a szekrényében rejtegetett madárra tudott gondolni. Minden apró neszre összerezzen, és feszülten hallgatózott, kiszűrődik-e bármi gyanús zajt a szobájából. De egyelőre úgy tűnt, a madár nem szándékozott felfedni magát, ami kicsit megnyugtatta.

Solta király útításkájából hideg sült, sajt és burgonya került elő. Valamint egy csatos üveg bor és áfonyás sütemény, ami Tary egyik kedvence volt. Tary szó nélkül lépett a falra szerelt polchoz, és terített meg a porcelán tányérokkal meg a mives, borostyánágakkal díszített üvegpoharakkal. Utóbbiak Agness munkái voltak, Tary néhai nagynénjéé, akit híres üvegmágusként tartottak számon. Amint a poharak az asztalra kerültek, Solta felbontotta a bort, és töltött magának a vérvörös folyadékból. Ujjai végigsiklottak a pohár peremén.

– Meséltem már neked a húgomról? – szólalt meg hirtelen a király. Tary felkapta a fejét.

– Nem hiszem – felelte óvatosan. – De olvastam róla a családi krónikában. Huszonkilenc évesen halt meg szülés közben, ugyanabban az évben, mint anya. – Narcissa királyné, Tary édesanyja és Solta második felesége közel tizenöt éve egy szörnyű vadászbalesetben vesztette életét. Tary semmilyen emléket nem őrzött róla, sőt, még egy képmást sem látott róla soha. Ez a veszteség néha fájón kongott a szívében, de mivel itt volt számára az apja, igyekezett nem túl gyakran gondolni a halott nőre, aki életet adott neki. Inkább folytatta, amit Agnessről tudott:

– Üvegmágus volt, és férjezett. A férje nevére nem emlékszem.

– Azért nem emlékszel, mert nem is volt neki.

Tarynak elakadt a lélegzete, mire apja felkacagott.

– Ne légy ennyire meglepődve, Taridian! Egy hercegnő jó híre még a halála után is makulátlan kell, hogy maradjon. A valóság az, hogy az én drága kishúgom nem volt férjnél, sőt soha nem is akart férjhez menni.

– Nem értem – ült le Tary az apjával szembe az asztalhoz.

– Akkor nem is szülésbe halt bele?

Solta felnevetett.

– Dehogynem. Ahhoz viszont nem kell házasnak lenni, hogy valaki megessen.

Tary próbálta feldolgozni a hallottakat. Nem sokat tudott a családjáról. Apja még Palladinról is ritkán beszélt, a többi rokonról pedig szinte soha, legyenek azok élők vagy holtak. Egyedül a dédapjáról tudott többet, Owin királyról, mivel kisgyerekként nagyon izgatták Muriana legfélelmetesebb ragadozóiról, a bigullikról szóló történetek. Apja esténként gyakran mesélt neki a hajdani királyról és arról, hogyan kötötte a családjukhoz vérmágiával a bigullik vezérét. Ennek a varázslatnak köszönhatték azt is, hogy az elmúlt tizenhat évben Tary tornya rejtve maradt. Születése után ugyanis az apja az összes bigullit a Harmat-völgybe rendelte, azzal a paranccsal, hogy vadásszanak le mindenkit, aki a völgybe merészkedik.

Ezek után elképzelni sem tudta, most miért hozta fel a közel tizenhat éve halott nagynénjét, aki ezek szerint házasságon kívüli viszonyt folytatott.

– Miért mondod most el ezt nekem?

– Mert látom, hogy nem hiszel nekem, amikor az emberek gyarlóságáról beszélek. Hiába tapasztaltad magad is, amikor rajtakaptam azt a szolgálólányt, hogy rólad fecseg a pilacon.

Taryt kirázta a hideg. Próbált nem gondolni arra a három évvel ezelőtti napra. Még mindig fájt elhinni, hogy annak a

kedves lánynak, aki megszépítette a toronyban töltött végtelen órákat, első dolga volt, hogy kikotyogja a titkát a szomszédos falusiaknak. Az apja elmondása szerint kész szerencse volt, hogy rajtakapta a lányt, és időben véget vetett a pletykának. Miközben Tary a torony ablakából végignézte Sarika kivégzését, megfogadta, hogy többet nem követi el ezt a hibát. És komolyan is gondolta. Néha teljes meggyőződéssel hitte, hogy meg tudná őrizni a titkát, és találhatna néhány kedves embert az életében. De ezeket a bátor gondolatokat Sarika képe egyre-másra kitörölte.

– Agness pontosan olyan volt, mint te, Taridian – folytatta a történetet az apja. – Ott élt a palota biztonságában, azt hitte, övé a világ. Aztán egy nap találkozott azzal az alakkal. Valami katona volt, ha jól emlékszem.

– És szerelmesek lettek?

Apja vállat vont.

– Ő biztos azt hitte. Agness szüntelenül azt hajtogatta, hogy végre megtalálta a boldogságot, és lemond a hercegnői rangjáról, hogy azzal a mihasznával éljen. Ugyanazt hitte, mint te. Hogy a világ tele van kedves és őszinte szívű emberekkel, de tudod, mi történt?

– Nem – mocorgott a széken Tary. Egyáltalán nem akarta hallani a történet további alakulását. De apja folytatta:

– Agness teherbe esett. A férfi pedig otthagya. Szó vagy búcsú nélkül. A húgomat pedig annyira elvakította a szerelem, hogy képes volt engem gyanúsítani, hogy titokban én végeztettem ki. Nem tudott szembenézni a valósággal, hogy az úgynevezett szerelme egy aljas csirkefogó volt, aki csak a pénzét és a hatalmát akarta. A vége az lett, hogy ott maradt egyedül, a hasában egy növekvő fattyúval. Legalábbis akkor még így tudtuk.

– És aztán mi történt?

– Igyekeztem mindent elrendezni. Szerencsére ez a torony már akkor is itt állt, így azt terveztük, hogy Agness idejön a

várandósság utolsó hónapjaiban, és itt szüli meg a gyereket. Így is lett, de mint te is tudod, az élet közbeszólt.

– Mindhárman meghaltak – Tary erre jól emlékezett. Amikor olvasta a családi krónikát, még ismeretlenül is összeszorult a szíve, hogy aznap nemcsak a nagynénjét, de a két unokatestvérét is el kellett földelni. Agness ikrekkel volt várandós.

– Talán jobb is így – Solta kortyolt a borából. – Ha arra gondolok, hogy mi történt, amikor legutóbb ikrek születtek a királyi családban, jobb is, hogy az a két gyerek sose nőtt fel.

– Én sajnálom őket – jegyezte meg Tary.

Solta szeme furcsán csillogott, ahogy letette a poharát.

– Én is, hisz a kishűgom volt. Kár érte. De az ő története remélem okulásodra fog szolgálni, hogy mennyire óvatosnak kell lennünk. Agness megnyitotta a szívét egy közembernek, és mit ért vele?

– Értem, apa. – Lényének egy része valóban értette. Apja eleget mesélt az udvarban folyó politikai csatározásokról, az ellenlábasairól, akik ellen fel kellett állítania a besúgóhálózatát. Hisz miután Palladin megszületett, és a király elvesztette a gondolatolvasó képességét, sokan éltek a lehetőséggel, és megpróbálták kijátszani őt. De képesség ide vagy oda, az apja okosabb volt náluk. Talán Agnessnél is okosabb.

– Annyira tehetséges volt – forgatta körbe a király ujjai között a kiürült borospoharat. – Ezek a poharak, amiket idehoztam neked, még az egyszerűbb munkái közé tartoztak. Ha nem szült volna gyermeket, és elvonul a Börtön-szigetre a harmincadik születésnapja után, biztos egész magas fokra fejleszthette volna a képességét.

A Börtön-sziget. Muriana egyetlen szigete, ahova kimenekíthetik azokat a varázshasználókat, akik nem nemzettek gyermeket a harmincadik születésnapjukig. Mert amikor

legutóbb ikrek születtek a királyi családban egy borzalmas átkot szórtak Muriana varázshasználóira. Az átok ki- mondta, hogy a királyságban minden varázshasználónak gyermeket kell nemzenie a harmincadik születésnapjáig, és ezzel elvesztenie a képességét, különben az átok lángjai elevenen elégetik. Vagy ez, vagy örök elzárás a varázsfallal körbe- bevett Börtön-szigeten. Tary elképzelni sem tudta, miért vá- gyott volna a nagynénje erre a sorsa. Igaz, jobb, mint eleven- nen elégni.

4. fejezet

– A könyv szerint, te egy vadászsólyom vagy.

Apja távozása után Tary az este maradék óráit azzal töltötte, hogy felélesztette a tüzet, majd a fényénél addig lapozgatta az új könyvét, amíg az egyik illusztrációnak hála végre megbizonyosodhatott róla, hogy valóban egy sólyom érkezett hozzá.

Másnap reggel a sólyom már azt is megengedte, hogy Tary óvatosan felemelje, és befektesse az egyik kabátjából készített kis fészekbe. Sőt még azt a pár szelet sonkát is hajlandó volt megenni, amit Tary reggelire hozott neki. A kenyérhez és sajthoz ellenben hozzá sem nyúlt, így azt a fiú majszolta el.

Szóval több órányi munka és kutatás után elérte, hogy a madár melegben és kényelemben legyen, és ne haljon éhen. Azt viszont még mindig nem tudta, hogyan segíthetne rajta. A sólyom jobb szárnya továbbra is magatehetetlenül lógott, fel sem tudta emelni, és valahányszor a fiú megpróbált hozzáérni, a madár fenyegetően összecsattintotta a csőrét. Tollaira ráadásul mintha vér száradt volna, de mivel egyéb sérülést nem talált, Tary elképzelni sem tudta, hogy került oda.

Még sose kívánta ennyire, hogy bárcsak ismerné a fivérét. Palladinnak valószínűleg egyetlen percbe telne meggyógyítani a madarat. Neki azonban semmi más nem jutott eszébe, csak hogy előkeresse az orvosi könyveit, hátha talál bennük valami használhatót.

Azt viszont még mindig nem értette, hogy jutott be a madár. A varázsfal változatlanul ott vibrált az ablakon túl, tehát a mágiát nem törte meg. Akkor mégis mi történt? A madár sajnos nem tudta elmesélni, így Tary egyelőre félretette

a kérdést.

Odakintről türelmetlen morgás hangzott fel. Tary össze-rezzent. El is feledkezett róla! Kész szerencse, hogy barátja tegnap nem találkozott a sólyommal. Biztos felfalta volna. Tary egy szempillantás alatt az ablaknál termett.

A bigulli ott ült a torony tövében, ahogy minden nap. Felemás írisze, egyik barna, a másik arany, hatalmasra tágult, keskeny pupillája szinte eltűnt. Ő volt az első és egyetlen a fajtájából, akit Tary napfénynél láthatott. A fiú mosolyogva integetett neki.

– Máris jövök!

Azzal felkapott az asztalról két szelet sonkát, és lerohant a kacskaringós csigalépcsőn a torony ajtajáig. A bigulli ott várt rá szájában egy döglött állattal, talán egy fácán lehetett. Tary elmosolyodott.

– Látom, sikeres volt az estéd.

A bigulli torkából dorombolás tört fel, miközben lepotytyantotta a madarat, és enni kezdte. Ilyenkor leginkább egy óriási macskára emlékeztette a fiút. Tary nézte az izmos testet és hosszú szemfogakat rejtő állkapcsot. Barátja bundája karmazsin, fekete és fehér színben ragyogott, a legszembe-tűnőbb azonban a homlokán ékeskedő fehér félhold alakú folt volt. Mérete most alig haladta meg egy kifejlett farkasét, de Tary tudta, ha veszélyben érezné magát, ennek a három-szorosára is képes lenne megnőni.

A bigulli alig két évvel ezelőtt született itt a torony tövében, és azóta mindennap feltűnt. Tary nem értette, miért, de örült a társaságának. A bigulli volt az egyetlen, akivel őszinte lehetett. A sólymot is elmesélte neki, miközben az állat szájába dobálta a sonkaszeleteket.

– Úgyhogy, ha valami csoda folytán sikerülne meggyógyítanom, és kicsempésznem a toronyból, kérlek, ne edd meg.

A bigulli morogva csócsált. Tary felsóhajtott.

– Igen, apa valószínűleg tudomást fog szerezni róla.

Ahogy minden másról is.

Tekintete a hatalmas tölgyre siklott, ami nem messze magasodott a toronytól. Ha behunyta a szemét, még mindig látta a vastag ágra hurkolt kötelet, hallotta Sarika sírását, ahogy az apja felhúzza a fára. A lány teste néhány percig még rángatózott, mielőtt kilehelte a lelkét. Tary azt hitte, az évek múlásával könnyebb lesz, de a mellkasát a büntudat egyre csak szorongatta, néha olyan erősen, hogy a fiú majd megfulladt tőle. Hogy is képzelte, hogy elmenne innen? A szolgálólánnyal történtek ékes bizonyítékul szolgáltak, hogy az apjának igaza van. Hogy boldogulna a kinti világban egy csomó idegennel körbevéve?

Ha Sarikára gondolt, mindig ezek a gondolatok uralkodtak el rajta, de aztán... Tary észre sem vette, keze magától indult el a varázsfall felé, és vágyakozva nyúlt a bigulli irányába. Bárcsak... Csak egyetlen egyszer megérinthetné. Szeretné érezni a selymes bundát az ujjai között, az állat meleg testét a tenyere alatt. Csak egyszer elsétálhatna addig a tölgyig, hogy lerója Sarika felé a tiszteletét. Csak egyszer...

A varázsfall figyelmeztetően felsercent, ahogy Tary túl közel ért hozzá. A fiú elkapta a kezét, és megrázta a fejét. Teljesen mindegy. Ez a torony az ő helye, és ez sose fog megváltozni.

Miután a bigulli visszatért a társaihoz, Tary a délutánt az orvosi könyveivel töltötte. A madár néhányszor panaszosan felrikoltott, de alapvetően Tary nyugodtan kutakodhatott. Már estére járt az idő, amikor az egyik könyvben talált módszer alapján megpróbálta sínbe tenni a sólyom szárnyát, de az állat persze nem engedte. Kifogyott az ötletekből. Közben pedig nagyon sajnálta a bukdácsoló madarat.

Tary becsapta az ölében tartott könyvet.